

Jeg leste kronikkene dine!

Jeg kjenner meg igjen i det du skriver, Anne! Likevel gir jeg ikke selv rask og uoppfordret tilbakemelding til andre som skriver, men det bør jeg.

TEKST

Olav Nytingnes

PUBLISERT 5. august 2009

DEBATT: RESPONS

Under tittelen «Er psykologer gjerrige?» forteller Anne Skard i juni-utgaven om mangelen på respons hun opplevde som kronikkforfatter i Tidsskriftet. Olav Nytingnes gir her respons, og reflekterer rundt hvorfor han ikke har gjort det før.

Når andre skriver, er jeg tilbøyelig til å tenke: Så fint at det kom på trykk, nå er hun sikkert fornøyd. Og det faller meg ikke inn at min vurdering kan ha noen som helst interesse for vedkommende. Det er vel snarere selvhøytidelig og masete å sende en liten e-post?

Men også jeg opplever liten respons når jeg stikker hodet frem, og jeg kjenner meg igjen i Anne Skards kommentar i juninummeret av Tidsskriftet. For når jeg ser min egen tekst på trykk, er jeg først litt stolt, men også litt urolig over hva jeg har fått meg til å skrive. Og så vokser fantasien om hvordan teksten blir lest. Da er det ikke de positive bildene som vokser i det beste jordsmonnet. Små responser fra omverdenen ville avkrefte at en negativ fantasileser var den gjengse. Men fraværet av tilbakemeldinger bidrar til følelsen av tomhet og uro – og økt terskel for å skrive nye innlegg.

Tausheten jeg selv er med på å lage for andre, blir altså ubehagelig for meg selv.

«Fra nå av har jeg et
uforpliktende forsett om å bli litt
flinkere til å gi rask
tilbakemelding»

Mine negative fantasier er kanskje ikke tatt helt ut av luften. For også psykologer kan bruke debatteknikker som klistrer personer til de dårligst formulerte og sterkeste standpunktene, eller til implikasjoner av dem. Siste eksempel er den svært interessante debatten om nyliberalismen og psykologien i samfunnet som har utviklet seg i en

retning som jeg ikke synes er preget av raushet og diskursetiske idealer. Jeg har lært mye av denne diskusjonen, men forstår ikke hvorfor den bør gå på en måte som er egnet til å gjøre deltagerne sinte eller lei seg. Spissformuleringer, utdefinering av andre, lakoniske eller infame beskrivelser og negative personkarakteristikker er noen ganger godt egnet til å skape debatt, røyke ut taus uenighet eller utfordre klam enighet. Men for meg dreier ofte fokuset fra sak til person, og det øker terskelen for å ytre meg.

Jeg kan neppe endre slike trekk ved debatten i Tidsskriftet. Men for å gi et lite bidrag til reduksjon av Anne Skards og eventuelle andres tomhet har jeg fra nå av et uforpliktende forsett om å bli litt flinkere til å gi rask skriftlig tilbakemelding til noen av de som skriver. Og jeg oppfordrer andre som selv skriver offentlig, til å gjøre det samme. Som en liten start på forsettet vil jeg berømme alle kronikørene som skriver personlig og interessant, dere eksponerer dere langt mer enn artikkelforfatterne, og gjør Tidsskriftet til et mye mer interessant og variert lesestoff enn det var for 10 år siden. Storartet var også temanummeret om nålevende norske psykologers opplevelser av 2. verdenskrig. Jeg ble overraskende fengslet av kombinasjonen av et psykologsentrert tema, den lavmælte underteksten om krigenes innvirkning i barn og unges hverdagsliv og de nøkterne, men gripende personlige fortellingene fra psykolognestorer med sølvmanke. Det nummeret var vanskelig å legge fra seg – en skikkelig page-turner!

olav.nyttingnes@psykiskhelse.no

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 8, 2009, side

TEKST

Olav Nyttningnes